

мѣ свързва вече съ този свѣтъ. Благословенни да сѣмъ съдбытъ Господни! Имашъ едно чедо и Богъ мѣ лиши отъ него. Наказва мѣ за прѣстъпленіята ми. Нека бѣде благословенъ! Но защото свѣтътъ е вече излишенъ за мене искамъ отмѣненіе отъ свѣтътъ. Искамъ да ся парясамъ съ свѣтовнытъ работы. Да бѣде снагата ми проклета, ако отпочине вече на меко легло; проклеты устата ми ако вкуснѣтъ вече сладкы плодове, проклето и сърдцето ми, проклеты устнытъ ми, ако бы нѣкога да ся расположатъ на веселость. Располагамъ парытъ си за бѣднытъ и сиромасытъ и вземамъ Бога за свидѣтель. Двѣ нѣща само искамъ отъ тебе, честный старче, нѣколко думы да туря на надгробникътъ плочъ на сына си и прѣпорѣкѣ за единъ мѣнастырь въ който да ся оттегля.

И подаде на духовника хартіи, мастилницѣ и писалкѣ.
— Да бѣде! (рече той) Да ся помѣчимъ.

И написа тѣй.

«Господи кой е узналъ красотѣтъ на твоѣтъ волѣ! Ты си обикналъ юностьтъ и оіаніето на чистытъ души. Господи, ты си далъ и ты си зель. Съкруши ся сърдцето на чловѣцътъ за възвращаніето на твоитѣ възлюбленни при тебе и въ твоитѣ нѣдра! И раскъснѣ ся сърдцето на сыноветѣ чловѣчески въ твоего благоутробіе, защото не знаѣтъ що е животъ. И твоего милосердіе съдбы светія нарекохъ. Приспи, Господи, и весели въ твоитѣ нѣдра и на тебе уповавшийтъ и уснувшийтъ отрокъ!»

Духовникътъ сложи перото.

— Свърши ли ся? попыта Паскаль. — Това е отговори духовникътъ.

И подаде на Паскаля кѣсчето хартіи на който бѣ написалъ щого бѣ написалъ.

Паскаль мѣтна очі на хартіи, прочете внимателно съдържаніето, послѣ сгнѣ и тури въ джебътъ на дрѣхътъ си парчето хартіи, и рече.